

Международно Висше Бизнес Училище
International Business School

КУРСОВА РАБОТА

ПО СТОПАНСКА ИСТОРИЯ

НА ТЕМА:

КОЛОНИЗАЦИЯ И ИКОНОМИЧЕСКО РАЗВИТИЕ НА АФРИКА

ПРЕЗ XVIII – XX В.

Изготвил:

Проверил:

2018

УВОД

До седемдесетте години на XIX век. на африканския континент европейските сили са притежавали 10,8% от цялата територия. За по-малко от 30 години до 1900 г. владенията на европейските държави в Африка вече са били 90,4% от територията на континента. Империалистическото разделение на Африка е било завършено. Стотици хиляди африканци, защитаващи земята и независимостта си са загубили своя живот в неравна борба с колониалистите. Империалистите, от друга страна, са имали достатъчно възможности да ограбят природните ресурси на континента в необузданата експлоатация.

1. Особенности на Африка като предпоставка за лесен колониализъм

Исторически погледнато, разделянето на Африка е формирало две основни части, които се различават помежду си от етническа гледна точка, по отношение на социално-икономическото развитие и съобразно политическата система. Северна Африка, точно до големите пустини, отдавна е тясно свързана със средиземноморския свят. Нейното население е арабско и се различава с относителната етническа хомогенност. Египет, Тунис, Триполи и Киренайка са били част от Османската империя: Мароко е била независима държава. Социалната система на страните от Северна Африка е сложен набор от социални отношения - от възникващ капитализъм в градските центрове до племенната система на номадите. Но в цялото разнообразие преобладават феодалните отношения¹.

Другата част от континента, разположена на юг от Сахара, се характеризира с по-сложна картина. Североизточната (северната част на

¹ Африка: многовариантностъ развития. М.: Издательская фирма «Восточная литература» РАН, 1997.

Източен Судан, Етиопия, Червено море крайбрежие на страната) е била обитавана предимно от народи, говорещи на афро-азиатски езици. Негроидните народи, говорещи езици на Банту, както и на различни судански езици, са обитавали огромните пространства на тропическата и южната част на Африка. В крайния юг живеят племената кокоини (Hottentot) и сан (Бушмен).

Социално-икономическата система и форми на политическа организация в тази част на Африка са много разнообразни. В Западен Судан, както и в Мадагаскар, феодалната система са основният тип обществени отношения, в комбинация, обикновено със значителни елементи на робство и първобитна система. Наблюдават се периоди, в които феодалните държави са достигали значителна централизация (Етиопия, Мадагаскар, Буганда и др.), имало е разпад и отново съживяване на племенните образувания в елементарни държавни форми. Такива са били съюзите на племената Азанде и Мангбет в Западна Тропическа Африка, Зулу в Южна Африка². Много народи в средния пояс на Западен Судан, в северната част на Конго и в други региони дори не познават елементарните форми на държавна организация. Ясно очертани граници не съществуват. Непрекъснатите междубратски войни са били постоянен феномен. При тези условия Африка е била лесна плячка за колониалистите.

2. Проникването на европейците в Африка

Първите европейци, заселили се на африканския континент, са португалците. Обратно в края на петнадесети и началото на шестнадесети век. те са проучвали бреговете на Африка, от Гибралтар до източния хребет на континента на север и са основали португалска Гвинея и Ангола - на запад и Мозамбик - на изток. През втората половина на XVII век, в южния

² Баландые Ж. Политическая антропология. М.: Научный мир, 2001.